

вітря пахне пилком степових квітів та проникає до кожної струни душі. Ось де справді затишно.

– Не сиди, а кіз духом нагодуй! – сміється стара.

– Бабуню... – незадоволено фиркаю у відповідь, бо вже не смішно з її постійних жартів.

Але все одно люблю свою жваву трудівницю, як би не допікав гумор. Не уявляю жодного прожитого дня дитинства без сміху старої. Недарма ж говорять, що сміх продовжує життя. Їй зараз уже за вісімдесят, а в юній душі завжди буде двадцять.

Здається, що все це було не так давно, адже тут застиг час. Але я вже не та шестирічна дитина... Та в цій хаті все нагадує про тепле минуле крізь брами років. Це місце ніби стало паперовим, дитячим, розмальованим барвами фантазії. І від цього спокійнішає на душі, бо в селі я завжди зможу відчутти дотики щасливого минулого.

ДІТИ СОНЦЯ

Окраєць теплого літа поміж блакитного безмежжя. Руки тягнуться обійняти й ніколи не відпускати простоту й щирість. А в цьому полі – міради усміхнених сердець. І кожне шукає оченятами вгорі батьківський погляд. Їхня неосяжна любов до світла, тепла й гармонії здатна в найзахмареніший день яскравими бісиками в зніцях осліпити світ.

Колише вітер дітей Сонця під невигадливі мелодії літа. Мабуть, це танець-заклик до когось Величного, бо згуртовує їхні душі в полум'ї досконалості.

Чи знали ви, що щастя – у світлих днях і простоті? Не вірите? Запитайте в сонцепоклонників.

